

Съ разяренъ гласъ той извика къмъ войника:

— Заведете го на бивака и незабавно го застрѣляйте.

Войникътъ отдаде честъ и сложи ржка върху рамото на доктора. Въ лицата на тримата присѣтствующи се четѣше едно съчувствие. когато пкъ лицето на майора отразаваше непоколебима рѣшителность.

Войникътъ бѣше сжщо хладнокрѣвенъ и държеше доктора като съ вледенѣли ржцѣ.

Докторътъ много искаше да говори, ала при всичкото си желание, не можа нито дума да каже.

По цѣлата бивуачна линия, войниците празнуваха Рождество Христово и бѣха много весели. Горѣше голѣмъ огънь, който затуляше Шале Арденъ отъ очитѣ на французитѣ. Около огъня седѣха войниците, говорейки помежду си за роднитѣ си мѣста, за женитѣ си, за дѣцата си и пѣха коледни пѣсни. Когато войникътъ наближи бивака, той извика на взвода войници, които очудени и въ безпорядкъ наставаха. Но той тутакси имъ обясни, че тѣ трѣбва незабавно да застрѣлятъ единъ шпионъ.

Въ сжщото врѣме се зачуха чести гърмежи на укрѣплението Ванвъ. Сражението се започна. То бѣ знаменитото сражение на 25 декемврий 1870 година, въ което генералъ Вико спечели велика слава, а прусацитѣ загубиха Парижъ отъ своитѣ желѣзни обятия . . .

— Бѣгайте, господине! Французитѣ ни нападатъ. Никой не ще ви гони. Бѣгайте, казвамъ Ви, азъ съмъ сжщо баща . . .

Докторъ Тоби се огледа, и видѣ че баварцитѣ мислѣха сегѣ само за заповѣдитѣ на офицеритѣ и за виковетѣ, които идѣха отъ къмъ

гората. Никой не мислѣше вече за доктора, и той, като разбра че самъ трѣбва да се спаси, забѣга къмъ Шалето. Ако часовиятъ не бѣше стрѣлялъ по-рано по него, атаката щѣше да се почне по-късно. Ала французитѣ сжщо чуха гърмежитѣ въ гората и се излѣгаха; тѣ си въобразиха, че боятъ е почнатъ и търгнаха единъ часъ по-рано отъ опрѣдѣленото врѣме.

Докторъ О'Гради бѣгаше прѣзъ гората, като нѣкой духъ. Слѣдъ петъ минути, прѣкарани въ ужасъ и тревога, той стигна въ Шалето. Прѣзъ прозорецътъ той видѣ, че е освѣтена трапезарията и на масата стои червениятъ капралъ Джимъ. Докторътъ се усмихна, като видѣ че пакъ бѣше успѣлъ да намѣри играчката.

Като я взе, слѣдъ нѣколко секунди, той се намѣри въ гората, дѣто се бѣше започнало кървавото сражение.

Тоби като лудъ бѣгаше къмъ Парижъ.

Докторътъ се изкачи по стѣлбата на старата кжща въ улица Дофинъ и тихо точкна на вратата.

Синитѣ очи на майката, помрачени отъ мъка, изумително го погледнаха:

— Вие ли сте, докторе?

— Да, госпожо! Азъ съмъ!

Той занесе играчката въ дѣтската стая.

— Познахте ли капралътъ Джимъ?

Майката замлѣкна, очитѣ ѝ се просълзиха, и тя се приближи къмъ леглото на дѣтето си и му рече:

— Люци, капралътъ Джимъ се върна!

Дѣтето се повдигна отъ възглавницата си и протегна малкитѣ ржчички къмъ куклата. Слѣдъ това то заспа съ нея като я притискаше нѣжно до сърдцето си . . .

Отъ руски прѣведе: Г-жа Бушка А. Маркова.

